

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lvcæ Pinelli Societatis Iesv Theologi, De Virtute Sev
Energia, & admirandis Sacrosanctæ Missæ effectibus,
Libri Duo**

Pinelli, Luca

Coloniæ, Anno M.D.CVIII.

XVII. Monita quæda[m] circa defectus in Missæ celebratione contingere
solitos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46295](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46295)

tertiò: Si quis Cæremoniam aliquam o-
mittat, quæ in materia graui specialem
aliquam habeat significationem, qualis
est, miscere aquam in Calice, Hostiam
frangere, & similia, graue quoque esse
peccatum. Non autem grauius peccare
eum, qui vel Crucem aliquam facere,
pectus percutere, vel similem aliquam
Cæremoniam omiserit.

Quæritur nonò, quid faciendum Sa-
cerdoti, si aquam non habeat, quam Ca-
lici infundat, aut in tempore habere
eam non possit? Respondeo: Cessandum
potius à Missa, quam vltius progredi-
endum, cum res ea sit magni momen-
ti, & ab Ecclesia indicta. Vnde satius
Missam non dicere, quam cum tam e-
normi defectu dicere.

*Monitum quædam circa defectus in Mis-
sa celebratione contingere
solitos.*

CAP. XVII.

PRIMA admonitio hæc est; De defe-
ctibus circa celebrandam Missam e-
uenire solitis, eorumque remedijs, co-
piosè & sigillatim agi in principio Mis-
sæ.

H 3

salis.

falis. Igitur eò recurrât subinde Sacerdotes, ac, quæ ibidem præcipiuntur ad memoriam reducant, quò nimirum erroribus ilicò mederi possint; neq; tum primum ad Rubricas recurrere necesse habeant, maximè cum in ultimo Missali à Clemente VIII. reuiso, addita quædam sint facilia, & ad praxin optimè accommodata, quò citra circumstantium scandalū, eiusmodi defectibus commoda remedia adhiberi possunt.

Secunda monitio: Ne præceptis sit nimis Sacerdos ad repetendum, quod non recordatur se dixisse. Vbi notandum est, aliud esse recordari, nō dictam esse formam Consecrationis, aliud itē non recordari dictam esse formam Consecrationis. Sacerdos, qui certò scit se non dixisse verba Consecrationis, tenetur illa postea dicere. Aut si ita dubitet, vt dubium illud deponere non possit, sub conditione ea debet repetere: sic enim tollitur simul & dubium, & periculum consecrandi id, quod iā ante erat consecratum. Si verò non recordetur Sacerdos à se dicta esse verba Consecrationis, non est causa sufficiens repetendi: Omnis
enim

enim actio mentalis, nisi quàm accuratissimè de ea suscipiatur cogitatio, facillè ex memoria elabatur.

Tertia monitio: Quandoquidem Cōsecratio panis & vini sunt de essentia huius Sacrificij, necessariū est, vt, quàm fieri potest diligentissimè, aduertat Sacerdos, vt panis siue Hostia sit ex tritici medulla, & vinum ex uuis, veluti dictū est supra Cap. 12. vtq; in actu Consecrationis coram in cōspectu & oculis suis habeat: præterea, vt integra sit forma Consecrationis, vtque adsit Sacerdotis intentio, quæ ita necessaria sunt, vt si vnum duntaxat defuerit, non sit Sacramētum. Vnde si animaduertat Sacerdos Hostiam non constare ex tritici medulla, aut corruptam; aut si vinum marcidū esse deprehendat, vel acetum, etsi Consecratio facta sit; nihilominus de nouo materiam debitam & conuenientem debet consecrare. Cū enim prior illa materia legitima non fuerit, Consecrationis verba suum non sunt sortita effectum. Idem dicitur, si defuerit Ministri intentio, vel forma Cōsecrationis in tantū alterata sit, vt sensum variauerit: tū

enim repetenda est; sed materia si fuerit legitima, non est mutanda.

Monitio quarta: Quanquam ad Consecrationem sufficiat intentio virtualis, satius tamen est, ut Sacerdos actualē habere procuret. Est autem actualis intentio, cum in ipso Cōsecrationis actu Sacerdos id facere intendit, quod facit Ecclesia, id est, si intendat transubstantiare panem in Corpus, & vinū in Sanguinem Christi Domini nostri. Virtualis intentio est, quando in actu Consecrationis Sacerdos ob mētis distractionem talem intentionem non habet; habuit autem (quando ad celebrandam Missam accessit) intentionem faciendi id quod facit Ecclesia, quam, quia postea actu aliquo contrario non amisit, virtualiter durare, & ad efficiendum Sacramentum sufficientem esse dicimus.

Quinta monitio: Quando Sacerdos post sumptam & consumptam Hostiam animaduertit, eam nō esse ex tritici medulla, sed ex hordeo, vel milio: similiter, si postquam de Calice biberit, animaduertat nō fuisse vinum; sed acetum,

cum

tum quò huic defectui medeatur, illud quod rectè consecratum nõ fuit, denuò consecrabit, atque etiam cõsumet, quia scilicet Hostiam ante sumpsit ex hordeo factam, aut biberit acetum. Nec obstat, quòd non sit ieiunus, propterea quòd præceptum integrè hoc Sacrificiũ perficiendi maioris momenti sit, quàm præceptum, quo ieiuni communicare iubemur.

Sexta monitio: Si Sacerdos inter celebrandam Missam recordetur, se confcium peccati alicuius mortalis, non debet propterea Missam iam inchoatam intermittere, sed anniti debet, vt Attritionem habeat, vnà cum proposito confitèdi subitò post Missam, & pro peccato satisfacièdi: Si verò excommunicatum se esse recordetur, aut suspensum, aut locum, in quo celebrat, esse interdictum; tum, si non timeat scandalũ, & Consecratio nondum facta sit, cessare debet ab inchoata Missa. Sin verò horum aliquid obstiterit, pergere debet in celebranda Missa, cum Contritione tamen, & proposito petendi Absolutionem. Similiter, si ante Consecratio-

nem recordetur se nō esse ieiunum, cessare debet, nisi scandalum timeat: sin verò recordetur post Consecrationem, Missam inchoatam debet perficere; sic enim non peccabit, vt arbitratur Angel. verb. Euchar. 2. §. 6. Syluester verb. Euchar. 2. §. 7.

Septima monitio: Si post Consecrationem resciscat Sacerdos alteram speciem veneno esse infectam, non debet sumere: cū enim Sacramentū sit vitæ, iniquum fuerit, illud cum mortis periculo sumere; sed consecranda erit alia Species, atq; etiam consumenda: natura enim & perfectio huius Sacrificij requirit, non tantū vt offeratur ac cōsecratur, verū etiam vt vtraq; species sumatur, & à Sacerdote consumatur. Species illa porrò, quæ veneno infecta est, si sit Hostia, decenter cōseruari debet donec corrumpatur; tū enim non amplius erit Sacramentum: sin sit sanguis, spōgia vel pannus adhibeatur, qui illum imbibat, qui, vbi siccatus fuerit, comburatur, & cineres in Sacrarium reponantur.

Octaua admonitio: Quando timeretur, ne finiri Missa possit, non est inchoanda. Et

da. Et si post inchoatam iam Missam aliquod superueniat periculum, vnde timeatur eam perfici non posse, puta à Turcis, vel ab alijs inimicis imminetibus; item Ecclesiæ incendio, ruina, vel vicini alicuius fluminis inundatione ingruente; tum, si facta nondum est Consecratio, cessandum à Missa est: sin verò periculum post Consecrationem superueniat, tum accelerare potest Sacerdos, & vtramque Speciem absumere, omittendo quicquid post Consecrationem dicitur vsque ad Communionem.

Nona admonitio: Si effundatur Sanguis, ita tamen, vt in Calice aliquantum remaneat, tum quod residuum est, Sacerdos sumere debet: hoc enim satis est ad integritatem & perfectionem Sacrificij, cum in vtriusvis Speciei consecratae vel minima particula totus maneat Christus. Pari modo, si Hostia consecrata ab animali aliquo Sacerdoti erepta sit, modò aliqua saltem eius particula remanserit, satis est ad Missæ Sacrificium perficiendum, propter rationes iam commemoratas.

Si verò in Calice nihil reliquum sit de Sanguine, de nouo erit vinum consecrandum, ac absumendum. Idem dicendū de Hostia animalis aliquo vel veneto erepta, ita vt nec tota, nec pars aliqua possit recuperari. Quòd verò Paludanus, & alij nonnulli arbitrantur, animal illud, quod consecratam Hostiam absumpsit, si haberi possit, aperiendum esse, & recipiendum Sacramentum, nò placet mihi, neq; expedire videtur; fatius est facere id, quod constitutum est in Missali Pij V. nimirum, vt tale animal occisum; comburatur, & cineres in Sacramentum reponantur, quamuis nec hoc contineatur in Missali. Quid de Sanguine effuso faciendum sit, copiosè in Missali declaratur.

Decima monitio: Quòd si Sacerdos aliquis ante Altare a deo infirmetur, vt Missam perficere, aut prosequi non possit, tum, si neutram adhuc Speciem consecrauerit, necessarium non est, vt alius eam perficiat: cum enim Sacrificium substantialiter necdum fuerit inchoatum, dici quoque non potest, illud manere imperfectum. Quòd si verò Specierum

cierum
Sacerd
re deb
fit ieiun
Sacrifi
stomac
cium m
perfece

Cui

M
potest.
enim ei
habet, c
bi subie
in quo c
& offer
ferri.

Secur
test esse
qua nec
bono ali
precibus

ei^{us} altera consecrata sit, tum alius Sacerdos, quod reliquum erat, perficere debet, & Missam absolueret, etsi non sit ieiunus: necessitas enim perficiendi Sacrificium maior est, quam ut ieiuno stomacho communicetur, cum Sacrificium nullo modo manere debeat imperfectum.

Cui Missam applicare Sacerdos sit obligatus.

CAP. XVIII.

Multis de causis Sacerdos ad applicandam alicui Missam obligari potest. Primò, ex obedientia; certum enim est, Superiorem, qui iurisdictionem habet, commendare posse Sacerdoti sibi subiecto, ut Missam alicui applicet; in quo casu Sacerdos obedire tenetur, & offerre pro quo iubet Superior offerri.

Secunda causa talis obligationis potest esse Charitas, si nimirum ingens aliqua necessitas urgeat, ut pro communi bono aliquis obligari se sentiat, cum precibus simul Missæ Sacrificium con-